

at hvis de skulle til at udtale sig, ville de uvægerligt komme til at lægge sig ud med den del af deres medlemskommuner, der vinder på en ændring af udligningssystemet, medens de ville vinde støtte hos den del af deres medlemskommuner, der taber på ændringen af udligningssystemet.

Og derfor har de for lang tid siden udviklet den politiske holdning, at lige præcis det at omfordele kommunerne imellem, lige præcis det at tillægge f.eks. det sociale kriterium øget vægt på bekostning af andre kriterier, når det hele skal ende med at blive 100 pct., selvfølgelig er noget, der er et folketingsanliggende, og ikke noget, der er et anliggende for de kommunale organisationer.

Derfor er deres stilling velbegrunder, og derfor er ansvaret for omfordelingen Folketingets og ingen andres og er slet ikke noget, man skal prøve at tvære af på de kommunale organisationer, der jo slet ikke er undergivet de samme valgprocedurer, indsat til de samme formål eller har lige præcis de opgaver, som er Folketingets.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg ville være ked af, hvis det var sådan, at de sidste bemærkninger, hr. Rechendorff havde i sit indlæg, skulle stå uimodsagt eller skulle kunne opfattes sådan, at i hvert fald jeg på Socialdemokratiets vegne havde givet udtryk for, at borgerligt ledede kommuner ikke tager sig af de sociale problemer.

Jeg mener, at det var noget andet, jeg i mit indlæg gav udtryk for vedrørende den bemærkning, der er i det fælles betækningsbidrag fra de tre borgerlige partier, hvor man siger, at mindretallet frygter, at den stærke understregning af de sociale kriterier vil mindske kommunernes incitament til at løse de sociale problemer. Her mener jeg, at jeg fik sagt meget præcist – det var i hvert fald hensigten – at jeg havde tillid til, at ikke kun socialdemokratiske lokalpolitikere, men også kommunalbestyrelsesmedlemmer og amtsrådsmedlemmer fra Det Konservative Folkeparti og fra Venstre, ja, endda også meget langt hen ad vejen fra Fremskridtspartiet, var stærkt optaget af at medvirke til at løse de problemer, man har i sine egne områder.

Derfor vil jeg gerne sige til hr. Rechendorff, at jeg synes, vi ser masser af også borgerligt ledede kommuner, som drives på ordentlig vis, og hvor man på ordentlig vis tager hånd om de sociale problemer.

Jeg er i øvrigt enig med hr. Rechendorff i, at løsning af de sociale problemer ikke alene er noget, der, hvis det skal lykkes, kan ske inden for socialpolitikken, men også i et samspil med erhvervs politik, boligpolitik og andre politikker, man har i kommunen. Så der er på det felt i den analyse, hr. Rechendorff foretog, ingen uenighed.

Villy Søvnald (SF):

Jeg synes, at man uden at have de meget skarpe briller på godt kan se de nuancer, der er i de tre borgerlige partiers holdning til det, der foregår. Jeg tror, det er De Konservative, der har sikret, at der står »en tendens til centralisme«. Jeg hørte hr. Hans Christian Schmidt sige, at der nok skulle have stået »centralisme«.

Jeg synes på linje med andre ordførere, at det er svært at forstå udtrykket centralisme, når man fastholder en valgfrihed. Jeg har svært ved at forstå, hvor centralismen ligger, når man får en valgmulighed, man ikke havde før.

Det andet, man lægger stor vægt på i det fælles betækningsbidrag, er de sociale kriterier. Man mener, at det er farligt at vægte dem for højt, fordi man tror, det kan betyde, at det så ikke bliver sikret at få afskaffet de sociale problemer.

Jeg vil godt sige, at jeg synes, at det er en fantastisk verdensopfattelse, for det må vel som logisk konsekvens betyde, at hvis man sænker de sociale kriterier, vil man se de kommuner, der for alvor bliver ramt, tage fat på at løse sociale problemer. Det er jo fuldstændig fortænkt. Hvordan skulle det lade sig gøre? Hvordan kan man forestille sig, at det, at kommuner, der i forvejen står med de tungeste sociale problemer, fik sænket deres økonomiske ramme, skulle få den konsekvens, at de tog fat på at løse sociale problemer? Det er da vist så fortænkt, at selv et betækningsbidrag som det her vil have meget svært ved at forklare noget som helst, der bare minder om logik i det standpunkt. Det er simpelt hen fuldstændig vendt på hovedet.

Jeg vil så sige, at det, der er fremgået undervejs af det, der sker her, er, at der er nogle kommuner, der får. Det er ikke kun Københavns Kommune, som debatten meget har handlet om. Det er også i Københavns Amts område byer som Albertslund, Brøndby og Ishøj, byer, der er kendetegnet ved og kendt for ikke at være misregerede kommuner, men kommuner, der står med helt markant store problemer.